

ROSE

A woman with long, flowing red hair is shown in profile, looking to the right. Her hair is blowing in the wind, creating a sense of movement. The background is solid black, which makes the vibrant red of her hair stand out. The overall mood is mysterious and intense.

Karen

OP DE
HIELEN

THRILLER

Van Karen Rose verschenen bij De Fontein:

Sterf voor mij (2008)
Schreeuw voor mij (2009)
Moord voor mij (2010)
De dood in haar ogen (2011)
De mond gesnoerd (2012)
Van mij alleen (2013)
In vertrouwen (2014)
Heb je me gemist? (2014)
Wreed weerzien (2014)
Over de schreef (2015)
Op de hielen (2015)
Niemand zeggen (2016)
In de val (2016)
In het donker (2017)
In het vizier (2017)
Op het spel (2018)

Proloog

O god. Corinne verzette zich tegen de plotselinge golf van misselijkheid en rolde zich in de foetushouding. *Wijn. Veel te veel wijn. Dit is de ergste kater van mijn leven.*

Maar... *Wacht. Nee. Dat kan niet.* Er drong een flinter helderheid door. Ze schudde haar hoofd en onderdrukte een kreun toen de kamer begon te draaien. *Ik heb in geen twee jaar een borrel gehad.*

Griep. Verdomme. Ze had die verrekte griep prik niet gehaald. Ze wilde haar handen naar haar gezicht brengen om in haar ogen te wrijven, maar –

Gebonden. Het besef drong plotseling tot haar door. Ze gaf in paniek een ruk en er ging een pijnscheut van haar polsen naar haar schouders. Haar handen waren vastgebonden. Op haar rug.

Het vertrek was niet donker. *Ik ben geblinddoekt.* Ze rolde op haar zij en hoorde het gerammel van een ketting voor haar beweging abrupt werd gestopt.

Ze werd overmand door angst die haar hoofd leek te vullen. *Vastgebonden. Geketend. Geblinddoekt.*

Er welde een schreeuw op in haar keel, maar die kwam eruit als een schor gekraak. Haar keel voelde aan als schuurpapier en haar lippen waren gebarsten. *Geen kater. Drugs. Ik ben verdoofd.*

Hoe? Wanneer? Wie zou zoiets doen? Wie kan zoiets hebben gedaan? Wat hadden ze met haar uitgespookt? Ze haalde diep adem in een poging zichzelf te kalmeren. *Denk na, Corinne. Denk heel goed na.*

De bedompte geur in het vertrek kriebelde in haar neus en maakte dat ze heftig moest niezen, waardoor haar hoofd weer begon te tolleren. Ze beet op haar tanden. Wachtte tot de misselijkheid voorbijging.

Ze luisterde, maar er was niets te horen. Geen wind. Geen muziek. Geen stemmen.

Oké. Oké. Dit is klote. Dit is echt zwaar klote. Rustig nou. Denk na. Denk.

Ze dwong zichzelf de spieren in haar armen te ontspannen en voelde dat de ketting slap ging hangen. Ze wriemelde met haar vingers, met haar tenen. Ze rechtte voorzichtig haar rug, vermeed plotselinge bewegingen.

Ze lag op een bed. Op een matras. Met een laken. En een kussen. Ze ging langzaam met haar wang over het kussen. Ruw. De kamer was muf, maar het kussen rook schoon.

Corinne verstijfde toen ze plotseling gepiep hoorde. De deur ging open en er kwam een koude tocht binnen. En de geur van citroenen. En het begin van een schrille kreet die werd afgekapt door het plotseling sluiten van de deur.

Wie gilde daar? *Wie is daar?* En toen wist Corinne het weer. Gisteravond. Terwijl ze van de bibliotheek terugliep naar het studentenhuis. Samen met Arianna. Ze liepen samen omdat het al laat was.

O god. Ari is hier ook. Zij is degene die gilt. Iemand heeft haar en doet haar pijn. Hij doet haar pijn. Straks gaat hij mij ook pijn doen.

‘Je bent weer bij.’ Het was de stem van een meisje en de schok deed Corinne haar paniek vergeten. Het meisje klonk jong. Niet een klein meisje. Ook geen volwassene. Misschien een tiener. Ze klonk... onzeker. ‘Ik maakte me zorgen om je,’ ging het meisje verder.

Corinne hoorde het geschuifel van haar voeten op de vloer. *Tel haar stappen.* Een, twee... vier, vijf... acht, negen, tien. *Tien passen naar de deur.*

‘Wie ben jij?’ fluisterde Corinne. Haar keel was zo droog dat het pijn deed. ‘Waarom?’

De matras bewoog. Een beetje maar. Het meisje was klein. Koele handen vouwden zich om Corinne’s gezicht. ‘Je had koorts,’ zei het meisje. ‘Die is gezakt. Heb je dorst?’

Corinne knikte. ‘Alsjeblieft. Water.’

‘Natuurlijk,’ zei het meisje toegeefflijk. Er werd een kopje tegen Corinne’s lippen gedrukt. Een metalen mok. Geen glas. Glas kon kapot en kon worden gebruikt als wapen, maar dat ging hier niet gebeuren.

Het water liep langzaam in Corinne’s keel en ze slikte gretig. ‘Meer.’

‘Later,’ zei het meisje terwijl ze Corinne’s hoofd voorzichtig weer op het kussen liet zakken. ‘Je bent heel erg ziek geweest.’

‘Wie ben je? Haal de blinddoek weg.’

‘Dat kan niet. Het spijt me.’ Het klonk alsof het meisje het meende.

‘Waarom niet?’ vroeg Corinne. Ze deed haar best om de paniek uit haar stem te weren.

‘Dat kan gewoon niet. Ik mag wel voor je zorgen, maar ik mag je blinddoek niet afdoen.’

Paniek kreeg de overhand en Corinne schoot zo plotseling overeind dat de ketting waarmee ze vastzat rammelde. ‘*Wie ben je, verdomme?*’

De matras bewoog plotseling weer toen het meisje van het bed sprong. ‘Niemand,’ fluisterde ze. ‘Ik ben niemand.’ Er klonk het geschuifel van voetstappen. Het meisje liep weg. ‘Ik kom later nog wel terug met soep.’

‘Wacht. Alsjeblíeft. Ga alsjeblíeft niet weg. Waar ben ik?’

Een korte aarzeling voor ze gelaten antwoordde: ‘Thuis.’

‘Nee. Dit is níét thuis. Ik woon in de studentenflat. King’s College.’

‘Ik weet niets van je universiteit. Dit is... thuis. Mijn thuis. En dat van jou. Voorlopig.’

Voorlopig? O god. Maar waar zijn we?

‘Dat weet ik niet.’ Het klonk ongekunsteld. Eerlijk.

‘Kun je me helpen hier weg te komen?’

‘Nee. Nee.’ De stem van het meisje vulde zich met angst. ‘Dat kan ik niet.’

Maar ze wilde het wel. Dat kon Corinne horen aan haar stem. Of ze wilde het zo graag horen dat ze zichzelf wijsmaakte dat het er was. Hoe dan ook, ze moest dit meisje aan haar kant zien te krijgen.

‘Oké,’ zei Corinne zacht. ‘Wil je me vertellen hoe je heet?’

Opnieuw een lange aarzeling. ‘Ik moet gaan.’ De deur ging open en Ari’s gegil weerklonk in het vertrek.

‘Alsjeblíeft. Wat gebeurt er met mijn vriendin? Ze heet Arianna. Wat gebéúrt er met haar?’

Het antwoord van het meisje klonk zacht en werd uitgesproken op een toon vol doffe berusting die ervoor zorgde dat Corinne opnieuw van angst naar adem snakte. ‘Hij leert het haar.’

‘Wat leert hij haar?’

‘Wat ze zou moeten weten,’ zei het meisje. ‘Het spijt me heel erg.’

De deur ging dicht. Corinne wachtte een paar seconden. ‘Hallo? Ben je er nog? Alsjeblíeft.’

Maar het meisje was weg en Corinne was alleen in de duisternis.

I

Mount Carmel, Ohio, zondag 2 november, 17.45 uur

‘Het is maar een huis.’ Dr. Faith Corcoran omklemde het stuur en dwong zichzelf naar het huis in kwestie te kijken terwijl ze afremde tot ze stapvoets reed. ‘Gewoon vier muren en een paar vloeren.’

Ze reed voorbij, haar blik koppig naar voren gericht. Ze hoefde het niet te zien. Ze wist precies hoe het eruitzag. Ze wist dat het drie verdiepingen waren van grijze bak- en natuursteen. Dat het tweeënvijftig ramen had en een vierkante toren in het midden die recht naar de hemel wees. Ze wist dat de ontvangsthall belegd was met Italiaans marmer, dat de brede trap een elegant gebogen leuning had die was vervaardigd van mahoniehout en dat de kroonluchter in de eetkamer kon schitteren als duizend diamanten. Ze kende het huis, van onder tot boven.

En ze wist ook dat het niet de vier muren en de vloeren waren waar ze zo bang voor was, maar dat wat eronder lag. *Twaalf treden en een kelder.*

Ze keerde en liet haar Jeep voor het huis stilhouden. Haar hart begon sneller te kloppen, stelde ze zakelijk vast. ‘Dit is een doodgewone fysiologische reactie. Het is gewoon stress. Dat gaat vanzelf over.’

Terwijl de woorden haar ontglipten, vroeg ze zich af wie ze probeerde te overtuigen. Het angstbeeld was met elke kilometer die ze de afgelopen twee dagen had afgelegd sterker geworden. Tegen de tijd dat ze de rivier overstak en Cincinnati binnenreed, was het een fysieke pijn in haar borst geworden. Een halfuur later zat ze dicht tegen hyperventileren aan en dat was niet alleen belachelijk, maar ook onacceptabel.

‘Word in hemelsnaam eens volwassen,’ snauwde ze, terwijl ze de motor afzette en de sleutels uit het contact rukte. Ze sprong uit de Jeep, boos toen ze merkte dat haar knieën knikten. Boos omdat de ge-

dachte aan het huis haar na al die tijd nog steeds het gevoel kon geven dat ze een meisje van negen was.

Je bent geen negen jaar. Je bent een volwassen vrouw van tweeëndertig die verschillende aanslagen op haar leven heeft overleefd. Je bent niet bang voor een oud huis.

Faith putte moed uit haar woede. Ze sloeg haar ogen op en keek voor het eerst in drieëntwintig jaar rechtstreeks naar het huis. Het zag er... niet zo heel anders uit, dacht ze en ze haalde iets makkelijker adem. *Het is oud en enorm. Deprimerend.* Het was behoorlijk verwaarloosd, maar nog steeds ontzagwekkend.

Het zag er oud uit omdat het oud wás. Het huis stond al meer dan honderdvijftig jaar op het land van de familie O'Bannion, overblijfsel van een manier van leven die allang niet meer bestond. De drie verdiepingen bak- en natuursteen keken dreigend en somber op de bezoeker neer en de toren dwong iedereen omhoog te kijken.

Faith gehoorzaamde, uiteraard. Als kind was ze nooit in staat geweest de toren te trotseren. Dat was nu niet anders. De toren ook niet. Die bezat nog steeds een eenzame waardigheid, ook al waren de ramen dichtgetimmerd.

Alle tweeënvijftig ramen waren dichtgetimmerd, om precies te zijn, want het huis van de O'Bannions stond al drieëntwintig jaar leeg. En dat was te zien.

De muren waren weliswaar verweerd, maar intact. Het versierde houtwerk waar ze ooit zo dol op was geweest daarentegen was kaal en gebarsten. De veranda was verzakt en het raam in de voordeur ging schuif onder vuil van tientallen jaren.

Ze zocht voorzichtig haar weg tussen pollen gras naar de poort. Het hek was vervaardigd van smeedijzer. Ouderwets. Gemaakt om een eeuwigheid mee te gaan, net als het huis zelf. De scharnieren waren verroest, maar de poort zwaaide open. De stoep zat vol barsten en er groeide onkruid doorheen.

Faith gunde zich even de tijd om haar hart tot bedaren te brengen voor ze voorzichtig haar voet op de eerste tree naar de veranda zette. Ze zaten hier vroeger altijd limonade te drinken, oma en zij. *En mama ook.* Ervoor, natuurlijk. Erna... toen was er geen limonade meer.

Toen was er niets meer. Een heel lange tijd was er helemaal niets.

Faith slikte moeizaam om de bittere smaak uit haar mond te krijgen, maar de herinnering aan haar moeder bleef. *Niet aan haar denken. Denk*

aan oma en aan hoe dol ze was op dit oude huis. Ze zou het zo erg vinden als ze het zo zag.

Maar oma zou het uiteraard nooit meer zien, want ze was dood. *En dat is de reden dat ik hier ben.* Het huis en alles wat erin zat was nu van Faith. Of ze het nou wilde of niet.

'Je hoeft hier niet te gaan wonen,' hield ze zichzelf voor. 'Gewoon verkopen en dan wegwezen...'

Wegwezen waarheen? Niet terug naar Miami, dat was een ding dat zeker was. *Je bent gewoon op de vlucht.*

Eh, ja. Hallo. Natuurlijk was ze op de vlucht geslagen. Iedereen bij haar volle verstand zou ervandoor zijn gegaan als ze het afgelopen jaar was gestalkt door een ex-gevangene die haar al eens bijna had vermoord.

Er waren mensen die zeiden dat ze er niet van had moeten staan te kijken dat ze gestalkt werd, dat ze zelf dat risico over zich had afgeroepen door therapie te geven aan tuig van de richel als die zeden-delinquenten. Sommigen beweerden zelfs dat ze meer om de misdadigers gaf dan om de slachtoffers.

Die mensen hadden het bij het verkeerde eind. Ze hadden geen idee van wat ze had gedaan om te voorkomen dat die delinquenten nog iemand iets zouden aandoen. Welke risico's ze had gelopen.

Vier jaar geleden had Peter Combs haar aangevallen omdat hij ervan overtuigd was dat haar 'geklik' bij zijn reclasseringsambtenaar dat hij niet naar therapie was gekomen, ervoor gezorgd had dat hij terug moest naar de gevangenis. Faith huiverde bij de gedachte aan wat hij zou hebben gedaan als hij destijds had geweten hoe het werkelijk zat: dat haar rol in het beëindigen van zijn voorlopige invrijheidstelling veel groter was geweest dan alleen maar zijn afwezigheid melden. Maar het kat-en-muisspelletje in aanmerking genomen dat hij in het jaar na zijn vrijlating met haar had gespeeld, het feit dat zijn gestalk was uitgelopen op vier pogingen tot moord... Misschien wist hij het wel. Misschien was hij erachter gekomen.

Faith stak haar hand in de zak van haar jasje en ging met haar vingers over het koude staal van de Walther PK380. Ze was in Miami bijna vier jaar de deur niet uit gegaan zonder het wapen. De politie van Miami had geen vinger uitgestoken, dus had ze haar beveiliging zelf ter hand genomen.

Ze was verstandig. Voorbereid. Maar nog steeds bang. *Ik ben het zo beu om bang te zijn.*

Ze werd zich er plotseling van bewust dat ze naar haar voeten stond te turen en hief uitdagend haar hoofd om naar het huis te kijken. Ja, ze was inderdaad op de vlucht geslagen. Ze was naar de plek gevlucht waar ze bijna even bang voor was als voor de plek die ze achter zich had gelaten. Dat klonk nu net zo bezopen als het twee dagen geleden had geklonken, toen ze Miami was ontvlucht. Maar het was haar enige mogelijkheid geweest. *Er sterft niemand meer vanwege mij.*

Ze had zo veel van haar bezittingen ingepakt als ze maar in haar Jeep kon proppen en had de rest achtergelaten, met inbegrip van haar carrière als psychotherapeut en de naam waaronder ze die had opgebouwd. Een geheime naamsverandering, bekrachtigd door de rechtbank, had ervoor gezorgd dat Faith Frye niet meer bestond.

Faith Corcoran was een onbeschreven blad. Ze begon helemaal opnieuw. Degenen die ze in Miami had achtergelaten – vriend en vijand – wisten helemaal niets af van dit huis. Niemand wist dat haar grootmoeder was overleden, dus er was niemand om het aan Peter Combs te vertellen. Hij zou nooit op het idee komen om haar hier te zoeken.

Ze had zelfs een nieuwe baan – een serieuze baan op de afdeling personeelszaken van een bank in Cincinnati. Ze zou er collega's hebben die keurige pakken droegen en naar spreadsheets staarden. Ze zou de kost verdienen en voor het eerst van allerlei regelingen profiteren. Maar het belangrijkste voordeel was de veiligheid in het geval dat de maatregelen die ze had genomen om Faith Frye achter zich te laten niet goed genoeg waren geweest.

Ze raakte even haar keel aan. De wond was weliswaar al lang geleden genezen, maar het litteken bleef, een voortdurende herinnering aan waar de man die jacht op haar maakte toe in staat was. Maar zij leefde tenminste nog. Gordon had niet zo veel geluk gehad.

Schuldgevoel en verdriet verstikten haar. *Het spijt me zo, Gordon.* Haar voormalige baas had de pech gehad dat hij naast haar stond toen de kogels in het rond begonnen te vliegen – kogels die voor haar bestemd waren. Nu was zijn vrouw weduwe en zijn kinderen hadden geen vader meer.

Ze kon Gordon niet terughalen. Maar ze kon alles in het werk stellen om ervoor te zorgen dat zo iets niet nog eens gebeurde. Als Combs haar niet kon vinden, dan kon hij haar of iemand anders ook niets aandoen. Het overlijden van haar grootmoeder had haar een plek gegeven om naartoe te vluchten toen ze die het hardst nodig had.

Het huis was een geschenk. Dat het ook haar ergste nachtmerrie was, weerhield haar er niet van het te aanvaarden. Ze dwong haar benen in beweging te komen en liep de twee laatste treden op naar de voordeur, diepte de sleutel op uit haar zak en maakte aanstalten om de deur open te doen.

Maar de sleutel wilde niet ronddraaien in het slot. Na de derde poging drong eindelijk tot haar door dat hij niet paste. De advocaat van haar oma had haar de verkeerde sleutel gegeven.

Als ze het al zou willen, dan kon ze nog niet naar binnen. In ieder geval niet vandaag. Ze schaamde zich een beetje voor de grote opluchting die ze voelde. *Je bent een lafaard, Faith.*

Het betekende slechts uitstel van een dag, hield ze zichzelf voor. Morgen zou ze de goede sleutel halen, maar op dit moment versterkte het uitstel haar moed.

Toen ze door de smerige ruit tuurde, zag ze een kamer vol meubels die schuilgingen onder lakens. Haar grootmoeder had slechts een paar favoriete dingen meegenomen toen ze drieëntwintig jaar geleden het huis verliet en in de stad ging wonen. De rest had ze aan Faith nagelaten.

De gedachte aan het uitpakken van de meubels bezorgde Faith voor het eerst in lange tijd een gevoel van opwindning. Veel van de stukken hoorden thuis in een museum, althans, dat had haar moeder haar herhaaldelijk voorgehouden. *Dit wordt op een dag allemaal van mij, Faith, en wanneer ik doodga is het allemaal van jou, dus let op. Dit is je erfenis en het is de hoogste tijd dat je het leert waarderen.*

De herinnering aan de stem van haar moeder temperde haar enthousiasme. Ze kon zich als de dag van gisteren de angst herinneren die de woorden van haar moeder bij haar hadden opgeroepen. *Maar ik wil helemaal geen erfenis,* had ze geantwoord. *Niet als jij dan doodgaat, mama.*

Een liefkozend rukje aan haar vlecht. *Gekke meid, ik heb nog jaren en jaren voor de boeg. Je zult net zo oud zijn als oma voor dit huis van jou is.*

En in de ogen van een achtjarige was oma al hoogbejaard. *Dan heb ik nog een heleboel tijd om over mijn erfenis te leren, hè?* Ze wist nog dat ze haar opluchting had verborgen door haar ogen ten hemel te slaan. Ze herinnerde zich ook nog dat ze heel wat meer geïnteresseerd was geweest in de golden retriever van het zoontje van de kok dan in de

theepot in haar moeders handen. *Mag ik buiten gaan spelen? Ah, toe.*

Haar moeder had een geërgerde zucht geslaakt. *Prima. Zorg alleen dat je niet vuil wordt. Je vader komt zo terug met de auto en dan gaan we naar huis. Maar de volgende keer dat we hier zijn, jongedame...* Haar moeder had met een glimlach waarschuwend haar vinger opgestoken. *Dan beginnen we de cursus theepot.*

Maar de volgende keer dat Faith naar dit huis kwam, werd er niet over theepotten gesproken of over wat voor blije dingen dan ook. Haar moeder was er niet meer en dat had haar leven voor altijd veranderd.

Faith bande de herinneringen ruw uit haar gedachten. Als ze in het verleden bleef hangen zou ze gek worden. Ze had in het heden al meer dan genoeg problemen zonder dat ze oude wonden openreet.

Alleen... dit was een oude wond die wel opengekrabd moest worden. En vervolgens schoongemaakt. Ze was hier sinds die laatste afschuwelijke dag niet meer terug geweest. Ze had haar moeder nooit verteld hoe kwaad ze was. Dat had ze nooit tegen iemand gezegd. Ze had haar woede en pijn en angst onderdrukt en was verdergegaan. Dat had ze zichzelf in ieder geval wijsgemaakt, maar hier stond ze nu, drieëntwintig jaar later. Nog steeds vol pijn. Nog steeds kwaad. En nog steeds bang.

Tijd om het onder ogen te zien, Faith. Doe het nu. Voor ze van gedachten kon veranderen liep ze vastbesloten om het huis heen, niet beseffend dat ze haar adem inhield tot ze die plotseling liet ontsnappen.

Daar was het, in een hoek van de achtertuin. Op gepaste afstand van het huis, zoals oma altijd zei. Iemand had het al die jaren keurig onderhouden, onkruid gewied en het gras gemaaid rond het gietijzeren hek dat in dezelfde stijl was uitgevoerd als het hek aan de voorkant. Het historisch genootschap, herinnerde Faith zich. Oma's advocaat had haar verteld dat het plaatselijk historisch genootschap voor het onderhoud betaalde, omdat de begraafplaats van de O'Bannions historisch erfgoed was.

Haar hele familie lag hier begraven, vanaf Zeke O'Bannion, die in 1862 was gesneuveld tijdens de Slag bij Shiloh. Ze wist wie hier hun rustplaats hadden, kende hun verhalen, omdat ze hun verhalen, anders dan theepotten, boeiend vond. Het waren echte mensen geweest die echte levens hadden geleid. Wanneer haar moeder de graven bezocht was ze als een trouwe hond achter haar aan gelopen. Ze hielp haar

onkruid uittrekken en hing ondertussen aan haar moeders lippen terwijl die over hun voorouders vertelde.

Faith duwde tegen het hek en fronste haar voorhoofd toen het weigerde mee te werken. Een blik omlaag maakte de reden duidelijk – een hangslot. Haar grootmoeders advocaat had haar geen andere sleutels gegeven, dus liep ze langs het hek tot ze bij de recentste grafsteen kwam, die was uitgevoerd in zwart marmer.

Het was een dubbele steen. De inscriptie op de linker was in de loop van drieëntwintig jaar verweerd. *Tobias William O'Bannion*. Faith herinnerde zich haar grootvader als een strenge, onbuigzame man die zijn godganse leven elke dag naar de mis was gegaan. *Waarschijnlijk om op te biechten dat hij zijn zelfbeheersing had verloren*, dacht ze wrang. Dat gebeurde nogal eens.

De inscriptie aan de andere kant van het zwarte marmer was vers en nieuw. *Barbara Agnes Corcoran O'Bannion. Geliefde echtgenote, moeder, grootmoeder. Filantrope.*

Dat was voor het grootste deel waar. Oma had verschillende goede doelen gesteund. En Tobias had op zijn eigen manier van haar gehouden. *Ik hield van haar*. In ieder geval genoeg om haar naam aan te nemen.

De meeste van haar kinderen hadden van haar gehouden. Jordan, de jongere broer van de moeder van Faith, had zonder te klagen voor haar gezorgd tot ze haar laatste adem uitblies. De moeder van Faith was heel toegewijd geweest, al wist Faith niet goed hoeveel van die toewijding liefde was geweest. En hoe het stond met Jeremy, haar oma's andere nog levende kind, was onzeker. Hij was... vervreemd.

De oma van Faith was zonder ophef naast haar echtgenoot te ruste gelegd tijdens een zeer besloten ceremonie waarbij alleen de pastoor en Faith'oom Jordan aanwezig waren. Dat was zoals haar grootmoeder had gewenst. Faith vermoedde dat dat voornamelijk te wijten was aan het feit dat de begrafenis van Tobias was uitgelopen op een bittere strijd die de familie O'Bannion uiteen had gereten.

Net als haar eigen gezinnetje, dacht ze terwijl ze langs de volgende vijf graven liep, allemaal kinderen van Barbara en Tobias die waren gestorven voor ze volwassen waren. Bij de zesde grafsteen hield ze stil. Het ontwerp was hetzelfde als de stenen van haar grootouders en de inscriptie was net zo verweerd als die van Tobias. Dat was niet zo gek, aangezien de stenen tegelijk waren gekocht en gegraveerd.

Eén kant, die van haar vader, was gelukkig blanco. Op de andere kant stond een vreselijke leugen.

Margaret O'Bannion. Geliefde echtgenote en moeder.

‘Dag mam,’ mompelde Faith. ‘Dat is al even geleden.’

Alsof er op haar woorden werd gereageerd verscheurde een schelle kreet de stilte. Faith draaide verbijsterd in het rond op zoek naar de bron, maar ze zag niets. Niemand had haar gevolgd, daar had ze wel voor gezorgd. Er was niets wat een vrouw zo goed leerde om op haar hoede te zijn als gestalkt worden.

Er was niemand. Alleen Faith, het huis en de twintig hectare braakliggend bouwland die het restant vormden van het familiebezit van de O'Bannions. Ze klopte even op haar jaszak en voelde zich gerustgesteld door de aanwezigheid van het pistool. ‘Het was gewoon een jankende hond,’ zei ze vastberaden. ‘Meer niet.’

Het kon ook haar eigen verbeelding zijn geweest die haar parten speelde en de schreeuw uit haar nachtmerries naar boven haalde. *Twaalf treden en een kelder*. Soms werd ze wakker uit de nachtmerrie en merkte ze dat ze werkelijk had gegild, iets wat haar ex-echtgenoot de doodschrik bezorgde – een effect dat Faith tot tevredenheid stemde op een manier die beslist onvolwassen was. Voor wat hij had gedaan verdiende agent Charlie Frye heel wat meer dan alleen af en toe 's nachts wakker schrikken.

Haar moeder had haar vader nog veel slechter behandeld. ‘Pa verdiende veel beter dan wat jij hem hebt aangedaan. Ik ook. Nog steeds.’ Ze aarzelde even en spuugde toen de woorden uit. ‘Ik haat je nu al drieëntwintig jaar. Ik heb voor je gelógen. Ik heb tegen pa gelogen zodat hij nooit te weten zou komen wat je hebt gedaan. Dus als het je bedoeling is geweest om hem te kwetsen, dan is dat niet gelukt. Als het je bedoeling is geweest om mij te kwetsen, dan moet ik je feliciteren. Je hebt midden in de roos geschoten.’

Het kwam plotseling bij haar op dat de beste manier om wraak te nemen zou zijn als ze ging leven zoals haar moeder voor zichzelf in gedachten had gehad – als meesteres van het landgoed. Het was bijna genoeg om een glimlach op haar gezicht te toveren, maar de herinnering aan haar vaders verdriet maakte haar opnieuw woedend.

Door de gedachte aan haar vader moest ze denken aan de belofte die ze hem had gedaan. Ze maakte met tegenzin met haar mobieltje een foto van de grafsteen van Margaret en stuurde die naar haar vader.

Hij maakte altijd om de paar jaar een bedevaart naar het graf, maar hij had onlangs een hersenbloeding gehad en was aan huis gebonden. Faith had hem de foto beloofd zodat hij kon zien dat het graf ongeschonden was.

Veilig aangekomen, sms'te ze. Alles in orde. Mama's graf is –

Haar vingers hielden stil terwijl ze naar de juiste woorden zocht. Ze verwierp alle verkeerde opties die haar vader zeker zouden kwetsen, die er nog steeds van overtuigd was dat de inscriptie waarheidsgetrouw was. 'Keurig onderhouden' klopte helemaal, besloot ze, dus tikte ze dat in. **Bel nog vanuit hotel.**

Ze had niet de moed om nu te bellen. Ze zou niet in staat zijn om de bitterheid uit haar stem te houden terwijl ze naar haar moeders grafsteen keek. Ze slikte moeizaam, drukte op VERZENDEN en liep toen met een diepe zucht terug naar haar auto. Als ze het huis niet binnen kon, dan viel er hier vandaag verder niets meer te doen. Ze zou naar de supermarkt in de buurt van haar hotel gaan om schoonmaakspullen te kopen en dan vroeg onder de wol kruipen. Ze had een drukke dag voor de boeg.

Zondag 2 november, 18.05 uur

Zijn hand hield halverwege de klap stil toen de lamp aan het plafond plotseling begon te flikkeren. *Wel verdomme!*

Het alarm. Er liep iemand buiten rond.

'Fuck,' vloekte hij. Het kon niet de klusjesman zijn. Die had een paar dagen geleden het gras nog gemaaid. Het was een indringer. Hij voelde een woede in zich opborrelen die dreigde een uitweg te vinden. Iemand had het lef om op verboden terrein te komen? Het lef om hem nú te onderbreken?

Hij wierp een blik omlaag naar de jonge vrouw op zijn tafel. Ze had haar mond wijd open en de lucht ging rappend haar longen in en uit. Ze keek wanhopig. Het had hem verdomme twee dagen gekost om haar zover te krijgen. Nadat ze zich met hand en tand had verzet was ze eindelijk gaan gillen.

Ze had een enorm hoge pijngrens. Hij zou heel, heel lang met haar kunnen spelen. Maar niet nu. Iemand was op verboden terrein en daar moest mee worden afgerekend.

Als hij mazzel had was het gewoon iemand die was verdwaald en de weg kwam vragen. Als die persoon erachter kwam dat het huis verlaten was, dan zou hij of zij weggaan. Zo niet...

Hij glimlachte. Dan zou hij een nieuw speeltje hebben.

Hij legde het mes weg, op een paar meter afstand. Voor het geval dat. De vrouw die op zijn tafel lag had bewezen dat ze slim en sterk was. Een beetje te slim en te sterk naar zijn zin, maar dat zou hij gauw genoeg regelen. Het moment dat zijn gevangenen braken, het moment dat ze beseften dat niemand hen zou komen redden, dat hij hun heer en meester was zolang hem dat goeddunkte... Dát was bevrediging.

Hij deed de deur van de martelkamer achter zich dicht en liep naar zijn kantoor. Hij zette zijn laptop aan en riep de camerabeelden op in de veronderstelling dat hij een vertegenwoordiger te zien zou krijgen of iemand die was gestrand –

Hij staaarde naar het beeldscherm; door de schok was hij secondelang niet in staat zich te bewegen.

Dit kan niet waar zijn. Dit is gewoon niet mogelijk. Maar het was wel waar. Zij was het. Ze was híér. Ze stond bij het hek van de begraafplaats. Ze staaarde met een blik zo koud als ijs naar de grafstenen.

Hoe kan het dat ze hier is? Hij had het nieuws gezien, de beelden van haar blauwe Prius, verwrongen en geplet. Daar kon ze nooit levend uit zijn gekomen. *Ik weet dat ik haar heb gedood.*

‘Godver,’ fluisterde hij. Dat was duidelijk niet het geval. Die meid had nog meer levens dan een verrekte kat.

Schiet op, maak het karwei af. Maar eerst moest hij zich ervan vergewissen dat ze alleen was. Hij schakelde naar de camera aan de voorkant van het huis en kreeg een nieuwe schok. Een Jeep Cherokee, felrood. Vol dozen.

Ze had al een nieuwe auto gekocht, maar er waren in ieder geval geen andere inzittenden. *Mooi.* Hij zou eens en voor altijd met haar afrekenen. Hij zou haar moeten overrompelen, want die trut was gewapend. Hij mocht haar niet de kans geven haar pistool te gebruiken. *Ze is helemaal alleen. Maak haar af.*

Hij schakelde weer naar de camera die op de begraafplaats stond gericht en vloekte opnieuw. Ze had een mobieltje in haar hand en nam een foto. Hij rende met twee treden tegelijk de trap op. Hij kwam glijdend tot stilstand bij de achterdeur en gluurde door een spleet tussen de planken waarmee het raam was dichtgetimmerd.

De moed zakte hem in de schoenen. Ze toetste iets in op haar telefoon en drukte er een laatste keer op.

Ze had een sms verstuurd. Ze had die verdomde foto verstuurd.

Iemand zou op de hoogte zijn van het feit dat ze hier was geweest. Hij kon haar nu niet vermoorden. Niet hier. *Absoluut niet hier*. Zijn paniek vermengde zich met teleurstelling. Hij kon het risico niet nemen. Hij kon niet riskeren dat de politie hier kwam snuffelen, zich met zijn zaken zou bemoeien. Of erger nog, de pers.

Zoek haar op en vermoord haar, maar niet hier. Hij sloop naar de voorkamer en gluurde door het raam. Hij voelde het bloed kloppen in zijn hoofd terwijl hij haar in haar Jeep zag stappen en wegrijden.

Een deel van hem wilde in zijn bestelbus springen en achter haar aan gaan. Haar nu vermoorden.

Maar hij maande zichzelf tot kalmte en dacht na. Hij vond het prettig de zaken te plannen. Precies te weten wat hij op welk moment van de jacht moest doen. Op dit moment was hij te veel van zijn stuk – dat zou iedereen zijn die haar zo bij de begraafplaats had zien staan. Hij was er zo van overtuigd geweest dat hij haar had gedood. Maar ze was heel duidelijk springlevend.

Dat zou snel worden rechtgezet.

Hij haalde diep adem. Hij begon al wat kalmer te worden. Beheers-ter. Dit was beter. Iemand die van streek was, beging fouten. Fouten trokken de aandacht, waardoor een nog grondiger schoonmaak nodig was. Daar was hij door schade en schande achter gekomen.

Hij zou haar gemakkelijk genoeg kunnen vinden. Hij had haar lang genoeg gevolgd om te weten aan welke hotels ze de voorkeur gaf – en Faith was nog meer een gewoontedier dan hij. Al had ze hem wel ver-rast met die Jeep. Een rode nog wel. Dat was niet helemaal haar stijl, maar misschien was ze gedwongen geweest wat minder kieskeurig te zijn toen haar oude auto tot een hoop verwrongen staal was geredu-ceerd.

Hoe ze levend uit dat wrak was gekomen, was een detail dat ze later wel zou onthullen. Voor hij haar vermoordde. Want vermoorden zou hij haar. Hij zou haar weten te vinden, haar ergens naartoe lokken en een éind aan haar maken, eens en voor altijd. Niemand mocht haar hier komen zoeken, op deze plek. *Mijn plek*. Dat mocht niemand weten. Ze zouden alles verpesten. Alles wat hij tot stand had gebracht. Alles waar hij zo van hield.

Dan nemen ze mijn spullen mee. Mijn spullen. Dat zou niet gebeuren. Denk goed na. Plan.

Hij vertrok zijn gezicht toen hij een pijscheut in zijn hand voelde; hij keek omlaag en besefte dat hij zijn sleutels zo hard omklemde dat zijn knokkels wit zagen. Hij was erger van zijn stuk dan hij zich had gerealiseerd.

Dat was... normaal, nam hij aan. Maar absoluut onnodig. *Ze is gewoon een vrouw, net als al die anderen.* Gemakkelijk te overheersen. Als hij haar eenmaal had gevonden, zou ze er spijt van krijgen dat ze hem had bedreigd.

Alleen... Faith liet zich niet zo makkelijk overheersen. Hij had al te vaak geprobeerd haar te vermoorden. Ze was voorzichtig geworden, op haar hoede. Ze zorgde ervoor dat ze nooit meer onbeschermd was. Hij zou dus gewoon iets beter zijn best moeten doen om haar naar een plek van zijn keuze te lokken. *En als je er niet in slaagt haar ver genoeg weg te lokken? Stel dat ze hier terugkomt? Stel dat ze probeert binnen te komen?*

Dan zou hij haar hier moeten doden en dat zou de politie hierheen kunnen brengen. *Dan nemen ze me mijn spullen af.*

Hij haalde diep adem en liet die langzaam ontsnappen. Hij weigerde zich te laten overmannen door paniek. Hij zou zijn spullen niet kwijtraken. Als het nodig was, zou hij ze verhuizen. Alles.

Niemand zal ooit mijn spullen nog van me afnemen. Nu niet. Nooit.

Zondag 2 november, 18.20 uur

Toen Faith eenmaal weer op de verharde weg was, begon ze op haar mobieltje een lijst in te spreken van dingen die ze moest doen. Haar lijstjes hadden haar geholpen haar hoofd erbij te houden en haar in staat gesteld om in een belachelijk korte tijd alles te doen wat nodig was om als Faith Corcoran weg te gaan uit Miami en Faith Frye achter zich te laten.

Ze had de kracht van lijstjes ontdekt nadat haar moeder was gestorven en haar vader troost zocht in de fles. Ze had destijds hun bescheiden huishouden moeten runnen en ze was toen nog maar negen jaar. Lijstjes werden haar redding.

De volgende dag zou ze contact opnemen met de advocaat van haar

grootmoeder om de juiste sleutel te pakken te krijgen en vervolgens de nutsbedrijven bellen om te zorgen dat water en licht weer werden aangesloten. Ze moest ook een vaste telefoonaansluiting hebben, want het bereik van haar mobieltje was daar –

O nee. De moed zakte haar in de schoenen toen tot haar doordrong wat ze had vergeten. *Haar mobiele telefoon. Verdomme.* Ze staaarde naar het toestel dat ze in haar hand geklemd hield. Ze had een andere naam aangenomen, ze had een nieuw adres, rijbewijs en creditcards, maar ze had geen nieuw mobiel nummer.

Ze werd overspoeld door ergernis. Hoe had ze verdomme haar telefoon kunnen vergeten? Die stond niet alleen nog steeds op haar oude naam, maar hij was ook een baken.

Ze bracht de Jeep midden op de weg tot stilstand en haalde de simkaart uit de telefoon. Ze zou de volgende dag wel een nieuwe halen. Zo een die niet na te trekken was, zoals sommige ex-gevangenen die haar patiënten waren geweest hadden.

En daarna, wanneer ze alles op een rijtje had, zou ze teruggaan naar het huis om te beginnen aan wat ongetwijfeld een enorme schoonmaakklus zou worden. *Herstel. Het is niet hét huis. Het is jôúw huis. Wen er maar aan om het zo te noemen, dan wordt naar binnen gaan een stuk makkelijker.*

Rustig maar. Je hebt Peter Combs in Miami achtergelaten. Niemand stalkt je. Niemand probeert je te vermoorden. Er is hier niets om bang voor te zijn.

Zondag 2 november, 22.15 uur

Arianna Escobar kwam snakkend naar adem bij bewustzijn, hield vervolgens haar adem in en luisterde gespannen. Ze hoorde niets. Als hij zich bij haar in het vertrek bevond, dan hield hij ook zijn adem in. Ze wachtte tot ze haar adem niet meer kon inhouden. Ze ademde uit en met de lucht ontsnapte een kreun. Ze had zo haar best gedaan om niet te kreunen.

Ze was erachter gekomen dat hij dol was op haar gekreun. Hij was nog gekker op haar kreten van pijn.

In het begin was ze vastbesloten geweest hem geen van tweeën te gunnen. Hem geen genoegdoening te geven.

Maar hij had haar pijn gedaan. Er was een zacht gejammer aan haar samengeperste lippen ontsnapt. Met messen en... Ze had opnieuw gemmerd. Ze had haar kaken op elkaar geklemd en op haar tong gebeten tot ze de pijn geen seconde langer kon verdragen. Toen had ze het uitgeschreeuwd en hij was verrukt geweest.

Ze had gegild en gegild tot haar keel rauw was. En toen was hij abrupt gestopt en met een onderdrukte vloek achteruitgedeinsd. Hij was weggegaan; ze had de deur horen dichtgaan. Wanneer was dat geweest? Ze had geen idee. Ze kon maar een klein streepje licht zien aan de rand van haar blinddoek. Ze dacht dat ze, vlak voor hij vloekend op-hield, boven haar hoofd lichten had zien flitsen.

Hij komt terug. Hij kwam altijd terug. In het begin had ze gebeden dat iemand haar zou komen redden. Maar er was niemand gekomen. Nu bad ze dat de dood snel zou komen.

Het leek er niet op dat dat zijn bedoeling was. Wie hij ook mocht zijn. Hij leek van plan om het zo lang mogelijk te rekken. Wilde het zo lang mogelijk laten duren. Dat had hij verschillende keren gezegd. Dat het lang moest duren.

Maar het ergste van alles was dat ze niet wist of hij Corinne ook had. Het laatste wat ze zich herinnerde was dat hij Corinne achter in een bestelwagen duwde, maar Arianne had sinds ze was bijgekomen geen ander gegil gehoord. Alleen dat van haarzelf.

Laat Corinne alsjeblijft ontsnapt zijn. Maar ze dacht niet dat haar vriendin had weten te ontkomen. Corinne was helemaal slap geweest toen hij haar achter in de bestelbus gooide, alsof ze al dood was.

De deur ging zachtjes dicht en ze verstijfde. *Citroen.* Ze rook citroen. Het was het meisje. Alweer.

‘Help me,’ smeekte Arianne hees met gebroken stem. ‘Alsjeblijft, help me.’

Een vochtige doek depte haar wangen en veegde wat vermoedelijk zweet en bloed was weg. En tranen. Arianne had alle drie uitgescheiden.

‘Het spijt me,’ fluisterde het meisje. ‘Het spijt me zo.’

Arianna rukte weer aan het touw. ‘Maak me los. Alsjeblijft. Ik zorg dat je hier ook wegkomt. Dat belooft ik.’

Het meisje ademde langzaam in terwijl ze doorging Arianna’s gezicht te deppen. ‘Ik kan hier nooit van mijn leven weg.’

‘Wie zegt dat? Ik neem je mee. Alsjeblijft. Je bent mijn enige hoop.’

‘Het spijt me.’ De hand van het meisje bleef doodstil liggen en in de stilte die volgde kon Arianna voetstappen horen.

De deur ging open. Arianna hoorde de ademhaling van het meisje versnellen. ‘Ik m-maakte haar a-alleen maar s-s-schoon,’ stamelde het meisje. ‘Dat moest van u.’

Er klonk het geluid van een harde klap. Zijn vlakke hand raakte het meisje in haar gezicht. ‘Je hebt met haar gepraat. Ik had gezegd dat je niet met haar mocht praten. Ik heb gezegd dat je met niemand van hen mocht praten, maar je waagt het toch ongehoorzaam te zijn. Haal een lege doos uit de keuken en pak mijn spullen in. Die van jou ook.’

Het meisje antwoordde niet. Arianna hield haar adem in. *Gaat hij weg? Waarom?*

Maar dat deed er niet toe. Wat ertoe deed was dat hij haar zou moeten losmaken als hij haar wilde verplaatsen. *Dat wordt mijn kans om te ontsnappen.*

De voeten van het meisje schuifelden over de vloer en vervolgens ging de deur zachtjes dicht. Arianna hoorde dat hij dichterbij kwam. Ze zette zich schrap omdat ze de klap verwachtte, maar toch deed het pijn toen die kwam. Haar kaak deed pijn, haar wang gloeide. Maar ze gaf geen kik.

‘Heb je haar om hulp gesmeekt?’ vroeg hij met een stem als fluweel. ‘Heb je haar gevraagd om je los te maken? Ze zal je niet helpen, weet je. Ze zou niet weten hoe. Je zit hier vast. Voor eeuwig. Of tot ik je vermoord.’

Arianna beet op haar tanden in afwachting van de volgende klap, maar hij liep weg. Een ogenblik later hoorde ze het gekletter van metaal. *Messen, dacht ze. Hij is zijn messen aan het inpakken. Hij legt ze in een doos.* Er klonk een luide, korte metalige klap. Het deksel van een kist die werd dichtgeslagen? *Ja, zoals van een gereedschapskist.*

De deur viel met een klap dicht en hij was weg. Arianna liet langzaam de lucht uit haar longen ontsnappen. Ze wist niet wat er zojuist gebeurd was, of waarom, maar ze wist dat ze nu een kans had. Ze had gezworen dat ze het zou overleven. Ze zou zichzelf bevrijden, Corinne vinden, en dan zouden ze samen deze helse nachtmerrie achter zich laten.

Zondag 2 november, 22.25 uur

Hij smeed woedend de deur van zijn martelkamer achter zich dicht. 'Roza, waar zit je verdomme?'

De deken die voor haar deuropening hing werd aan de kant geschoven en het meisje stapte de gang in. 'Ik ben hier,' zei ze zacht.

'Ik had gezegd dat je mijn spullen moest inpakken. Wat doe je daar?'

Ze aarzelde. Sloeg haar ogen neer. 'U zei dat ik mijn spullen ook moest inpakken.'

Hij moest toegeven dat hij dat had gezegd. Niet dat het haar veel tijd zou kosten. Ze bezat misschien vier dingen. 'Oké. Prima. Schiet op dan.' Maar ze verroerde zich niet. 'Nou? Komt er nog wat van?'

Ze deinsde achteruit. 'M-m-maar mama dan?'

Hij staarde haar aan. Ze was mager, maar ze was gegroeid. Ronder op plekken die eerder niet rond waren geweest. Dat was hem opgevallen. 'Wat is er met haar?'

Ze wierp een blik in de donkere gang die naar haar kamertje leidde. 'Ik kan haar niet zomaar... hier achterlaten.'

Hij schudde zijn hoofd. Hij wist wel dat ze stom was, maar ze had hem echt verrast. 'Je kunt haar niet meenemen. Dat is gewoon walge-lijk. Ze is niet gebalsemd of zo. Ze is nu vast niet meer dan een berg rottende pulp.' De moeder van het kind was gestorven toen hij vorig jaar een tijdje weg was en tegen de tijd dat hij terugkwam had ze die trut al in haar eentje begraven. Het lichaam was al aan het ontbinden, dus hij had het maar zo gelaten. Het maakte niet uit. De jaren waren niet vriendelijk geweest voor de vrouw. Hij had haar gezicht sowieso niet willen bewaren.

Hij wist dat het kind gehecht was aan het graf van haar moeder. Ze praatte ertegen, sliep ernaast. Dat snapte hij wel. Maar haar resten met zich meenemen? Dat kind spoorde niet.

'Ik heb een tas met eten op de keukentafel gezet.' Het eten was koud geworden terwijl hij rondreed in de stad, op zoek naar de rode Jeep van Faith. 'Warm het voor me op. Als je ook maar een hapje neemt, dan weet ik het. Ik heb alles gewogen.'

'Goed,' fluisterde ze.

Dat was beter. Hij had haar te veel vrijheid gegund. Ze had met zijn gevangenen gepraat op momenten dat hij er niet was. Hij was na het overlijden van haar moeder veel te soft voor haar geweest. Hij zou

de touwtjes moeten aanhalen, haar de betekenis van het woord 'respect' bijbrengen. 'Als je klaar bent met mijn eten, dan moet alles schoon-gemaakt worden met bleekmiddel. Elke muur, elke vierkante centimeter van de vloer. Als ik één droog plekje zie...'

Dan zou hij haar een geweldig pak slaag geven. Hij was helemaal in de stemming voor een portie geweld. De hemel mocht het kind bijstaan als ze hem voor de voeten liep. Het kwam goed uit dat hij Arianna Escobar had. Ze zou vanavond de volle laag krijgen. Arianna vond zichzelf zo'n taaie. Ze dacht dat ze het ergste van hem wel had mee-gemaakt. Ze had geen idee.

Het was hem niet gelukt om Faith te vinden. Hij had overal gezocht, op alle plekken waar ze ooit was geweest tijdens haar bezoeken aan die ouwe taart die haar dit huis had nagelaten, maar hij had haar rode Jeep nergens gezien. *Ik had haar moeten volgen. Ik had haar banden lek moeten schieten om ervoor te zorgen dat ze niet weg kon.* Hij was een verdomd goede schutter. Was zijn geweer maar geladen geweest.

Maar dat had hij niet gedaan. En als hij haar had tegengehouden, dan had ze misschien het alarmnummer kunnen bellen voor hij bij haar was. Dat was preciés wat hij kon gebruiken.

Zolang ze in leven was, was het een gegeven dat ze het huis binnen zou gaan. Ze zou het doorzoeken en dan zou ze het te koop zetten. Dan zou hij hele dagen makelaars over de vloer hebben die overal rondsuffelden. *Aan mijn spullen zitten.* Hij moest haar vinden voor ze de kans kreeg het huis binnen te gaan. Hij wilde haar dood hebben, maar op zijn voorwaarden, want als ze er eenmaal niet meer was, zou hij zelf het huis kopen.

Hij had het plan al in werking gesteld, verdomme, dus ze moest er écht snel aan.

Hij ging naar zijn kantoor, deed de deur dicht, trok het bureau van de muur en peuterde het schot voor zijn schuilplek los. Hij had tientallen van die verborgen plekjes. Sommige had hij zelf gemaakt, maar de meeste waren er al geweest. Die oude victoriaanse huizen stikten van de hoekjes en gaatjes en hij had er goed gebruik van gemaakt.

Hij haalde een geldkist uit de muur tevoorschijn en zette die voor-zichtig op het bureau. Hij was in de loop der jaren aardig zwaar geworden. Hij bevatte zijn kostbaarste verzameling. Dit was het eerste wat hij mee zou nemen als hij er plotseling vandoor moest.

Het was het enige voorwerp dat hem fataal zou worden wanneer

het werd gevonden. Hij deed de kist van het slot en tilde het deksel op. De kist zat boordevol herinneringen – mobiele telefoons en portefeuilles en rijbewijzen. Diademen en oorhangers, kettingen en ringen. Foto's, autosleutels en busjes pepperspray die nooit waren gebruikt door hun eigenaren omdat hij veel te snel was geweest. Hij had zelfs de ster van een hulpsheriff.

Hulpsheriff Susan Simpson had ze geheten. Dat was een pittige tante. Lang en met een vol figuur en veel sterker dan ze eruitzag. Maar uiteindelijk had ze zich aan hem onderworpen, net als de rest. Ze was echt een feest geweest. Ze had het weken volgehouden, tot ze het ten slotte opgaf en stierf. Met haar was het hem gelukt een ongelooflijke hoeveelheid woede en stress kwijt te raken.

Hij stond nu veel meer onder druk dan toen hij hulpsheriff Simpson te pakken nam. Het was erger geweest toen hij vrijdagavond Corinne Longstreet op de korrel nam. Hij hield haar al weken in de gaten terwijl hij wachtte op het juiste moment. Vrijdag was dat moment gekomen. Vanwege Faith.

Vrijdagavond had hij helemaal lopen stuiteren. Hij was rechtstreeks naar King's College gereden. Hij was moe geweest en had niet goed nagedacht, waardoor hij bijna een fout had begaan die hem fataal had kunnen worden.

Hij had zitten wachten tot de vrouwen bij de splitsing in het pad uit elkaar zouden gaan. Arianna was op weg gegaan naar haar studentenflat, zodat Corinne alleen en kwetsbaar achterbleef. Haar te pakken nemen was een eitje geweest. Maar hij had niet verwacht dat Arianna terug zou komen en Corinne te hulp zou schieten. Dat hij erin was geslaagd Arianna te overmeesteren voor ze de kans had om het alarmnummer te bellen was gewoon stom geluk geweest.

Hij wilde op dit moment niet gedwongen worden een van beiden te doden. Hij was nog niet klaar met ze, bij lange na nog niet. Hij wilde blijven zitten waar hij zat. Hij wilde zijn pleziertjes. Zijn frustratie botvieren. Hij moest zich afreageren. Hij was gespannen.

Allemaal vanwege Faith Frye. Waarom was ze niet doodgegaan zoals ieder normaal mens zou hebben gedaan de keren dat hij geprobeerd had haar te vermoorden? Hij voelde de onrust in zijn binnenste groeien en bezit nemen van zijn hersenen. Als hij het te ver liet komen, dan zou hij iets onverstandigs doen. Spontaan. En dan zouden ze hem pakken. Dat was onontkoombaar. Daarom liet hij zijn onrust nooit te ver groeien.

Tegen de tijd dat hij klaar was met Arianna zou hij weer rustig en beheerst zijn.

Hij zou Faith Frye opzoeken en haar doden. Dat zou lang niet al zijn problemen oplossen, maar die zouden dan in ieder geval wat minder dringend zijn.

Hij haalde een sleutelkaart van een hotel uit de geldkist en fronste zijn voorhoofd. Hij kon zich niet herinneren wie die sleutelkaart bij zich had gehad, maar dat deed er op dit moment niet zo toe. Wat ertoe deed was dat Faith er ook zo een had. Ze moest ergens in een hotel zitten. Het kon even duren, maar hij zou haar vinden, ook al moest hij elk hotel in de omtrek bellen.

Hij zocht op zijn mobieltje de hotelketen waar Faith logeerde. Ze was zo'n gewoontedier. Hij belde de eerste vestiging. 'Kunt u me doorverbinden met de kamer van Faith Frye, alstublieft?'

'Wilt u dat even spellen?' vroeg de receptioniste vriendelijk.

'Frye. F-R-Y-E.'

'Weet u zeker dat ze hier logeert? Ik kan haar naam niet in de computer vinden.'

Het zou ook te gemakkelijk zijn geweest als hij haar bij zijn eerste poging al zou hebben gevonden. 'Ik zou gezworen hebben dat ze zei dat ze in dit hotel zou verblijven. Het spijt me dat ik u lastig heb gevallen. Dank u wel.'

Hij herhaalde het telefoontje naar elk hotel van die keten in het gebied, maar zonder resultaat. Hij begon weer gefrustreerd te raken toen het meisje zacht op de deur klopte. Hij gooide de deur open met een grauw om zijn lippen. Ze stond voor hem met een dienblad in haar handen. Zijn avondeten. Dat was hij bijna vergeten.

Ze hield haar ogen neergeslagen en haar armen trilden door het gewicht van het blad. En angst, waarschijnlijk. Hij greep het blad. 'Wáág het niet om me te bespioneren, meid.'

Ze hield haar ogen neergeslagen. 'Dat deed ik niet. Sorry.'

'Ga naar je kamer. Je kunt de spullen morgen afwassen. Schiet op. Nú. Ik heb het druk.' Hij smeed de deur dicht en at zijn avondeten terwijl hij meer hotels opzocht. Hij zou gauw even moeten pauzeren. Hij begon kortaf te doen tegen de mensen van de receptie. Ze zouden zich hem goed herinneren als hij ze de scheldwoorden toevoegde die op het puntje van zijn tong lagen.

Hij duwde zijn lege bord van zich af en ging terug naar zijn mar-

telkamer. Hij zou een deel van zijn woede botvieren op Arianna voor hij aan de volgende serie telefoontjes begon. Hij zou de hele nacht bezig blijven als dat nodig was, elk hotel in de omgeving bellen tot hij haar had gevonden.

Cincinnati, Ohio, maandag 3 november, 02.45 uur

Nee, nee, nee, dwing me niet! Dwing me alsjeblieft niet! Faith gilde zoals ze al duizenden keren eerder had gegild, maar niemand hoorde het ooit. Niemand schoot te hulp. Ze stond aan de rand en staarde omlaag in de duisternis, die haar met angst vervulde. Ze wist wat daarbeneden was. Ze zou daar nooit meer naartoe gaan.

Het waren altijd haar eigen, verraderlijke voeten die in beweging kwamen en boven de duisternis zweefden... Omlaag gingen tot... ze een trede raakten. Een. Ze greep de leuning, sloeg haar armen eromheen en klampte zich uit alle macht vast, maar toch gingen haar voeten verder, sleepten haar mee naar de volgende tree. Twee.

Krankzinnig. Drie. Ik ben krankzinnig. Vier. Ik ben bezig gek te worden. Vijf. Zes. Nee, nee, nee. Alsjeblieft. Ze was nu aan het kreunen, maar dat maakte nooit verschil. Haar voeten bleven omlaag gaan. Zeven, acht. Negen.

Tien. Elf. Twaalf. Dat was alles. Nu ervandoor. Maar ze was altijd verstijfd.

Niet kijken. Ze kneep haar ogen stijf dicht terwijl haar lichaam zich tegen haar wil omdraaide. Niet. Kijken. Ze wist wat ze zou zien. Niet je ogen opendoen. Maar haar ogen gingen altijd open.

Eén knalrode sneaker. Eentje maar, zachtjes heen en weer wiegend, een helderwitte veter sleepte door het stof. Niet naar boven kijken. Niet. Naar. Boven. Kijken. Maar haar kin kwam omhoog en...

Faith schoot overeind in bed, haalde hijgend adem terwijl haar oren tuitten van haar eigen gegil. Eén hand zocht de lamp op het nachtkastje, de andere naar het pistool onder haar kussen. Ze kneep haar ogen dicht tegen het licht terwijl ze wanhopig probeerde te bedenken waar ze precies was.

Ze was in een hotel. In Cincinnati. Omringd door dozen en koffers. Er was niets aan de hand. Ze was alleen. Ze liet een sidderende zucht ontsnappen. Haar hele lichaam beefde.

Het schrille geluid van de telefoon verbrak de stilte en ze pakte als verdoofd de hoorn van de haak. 'Ja?' vroeg ze met een stem die schor was door het gillen.

'Dr. Corcoran, is alles in orde? Een van de gasten op uw verdieping meldde dat er gegil klonk.'

Haar wangen werden rood van schaamte. 'Alles is in orde,' loog ze. 'Ik had een nachtmerrie. Het spijt me dat ik de andere gasten heb gestoord.'

Faith legde de hoorn op de haak, stapte toen uit bed en zette de televisie aan. Ze hield het volume laag terwijl ze zocht tot ze de doos met haar Xbox had gevonden en de spullen eruit haalde.

Een paar minuten later maakte ze het zich gemakkelijk op de vloer met de controller in haar hand en ging verder met het spel waar ze gebleven was de vorige keer dat ze een nachtmerrie had gehad.

'Tijd om een paar zombies om zeep te helpen,' zei ze in zichzelf, want het had geen enkele zin om te proberen na de nachtmerrie weer in slaap te vallen. Dat had ze drieëntwintig lange jaren geleden al geleerd.

Eerste druk november 2015
Tweede druk, eerste in deze uitvoering, juli 2018

Oorspronkelijke titel *Closer Than You Think*

Oorspronkelijke uitgever Signet, een imprint van New American Library,
onderdeel van Penguin Group (USA) LLC, New York

Copyright © 2015 by Karen Rose Hafer

The right of Karen Rose Hafer to be identified as the author of this work
has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and
Patents Act 1988

Copyright © 2015, 2018 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Hans Verbeek

Omslagontwerp Studio Jan de Boer, Utrecht

Omslagillustratie © Jane Viola Loeczi / Plainpicture

Opmaak binnenwerk Text & Image, Assen

ISBN 978 90 261 4621 3

ISBN e-book 978 90 261 3854 6

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

www.karenrosebooks.com

Alle personen en gebeurtenissen in dit boek zijn door de auteur bedacht.
Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde –
personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie,
microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of
op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
de uitgever.